

CB *Inter In*

Nummer 63, december 2012

Liefdezusters van de H. Carolus Borromeus

Inleiding

VERANDERING

Het is onder anderen door de sociale media dat we weten dat mensen neigen naar verandering. Veranderingen ten goede wel te verstaan. Maar zo gaat het natuurlijk lang niet altijd. Het is niet zo eenvoudig als we denken. Verandering brengt risico's met zich mee, heeft consequenties. In feite zou wat goed is, goed moeten zijn voor iedereen immers: "...alles heeft zijn tijd" (vgl. Prediker, hoofdstuk 3). Mensen vergeten dat weleens en worden dan ongeduldig en veeleisend. Het zijn deze negatieve invloeden die ons hinderen en ons weg leiden van al wat positief is in ons leven, bijvoorbeeld van de Wil van God.

Echter, vandaag de dag beschikken wij over diverse middelen die ons zouden moeten kunnen helpen om veranderingen ten goede te bewerkstelligen: creatieve ontwikkeling, verbreed inzicht, verscherpte sensitiviteit etc.

Het is daarom dat CB Inter In vernieuwingen wil aanbrenge(n). We hopen dan ook dat de nieuwe cover en layout van ons CB Inter In bulletin voor ons een interessant instrument zijn om ideeën en idealen met elkaar te delen. Moge ook u dit zo ervaren.

Hartelijke groet van de redactie

inhoudsopgave

INLEIDING	3	GOD ZORGT VOOR ALLES	14
TERUGBLIKKEN - VOORUITKIJKEN - HOOPVOL VERDER	4	LEUT VIERT FEEST!	17
EEN BOEK BIJ GELEGENHEID VAN ONS KLOOSTERJUBILEUM	7	LEUT MAG TROTS ZIJN...	20
CB JUBILEUMVIERING IN BRAZILIË	9	ZESTIG JAAR LATER	22
LEUT VIERT FEEST ONDER EEN GORDIJN VAN REGEN	11	DE SCHOONHEID VAN GODS LIEFDE	24
DE JUBILEUMGEEST	13	MIJN MIJMERINGEN	26
		IEDERE DAG DAT IK LEEF, ZIE IK, ERVAAR IK	28
		THE WORK OF CHRISTMAS BEGINS	30
		COLOFON	31

TERUGBLIKKEN - VOORUITKIJKEN – HOOPVOL VERDER

Zr Yulita Mursamsilah
Maastricht, Nederland

*“...wij topte zoo zagties henen met een groet verlange van te voorderen...
ja wel... vorderen... ” (EG 53).*

Ons jubileumfeest is alweer bijna een half jaar achter de rug, maar ligt nog vers in ons geheugen. Het is een onvergetelijke dag geweest. Hoe dat kan? Op die vraag heb ik van de zusters tientallen antwoorden gekregen. Onder anderen: het was geweldig!; mooie viering; geweldig koor; interessante powerpoint presentatie; ik ben trots op Moeder Elisabeth, hoe heeft zij dit voor elkaar gekregen; iedereen was zo blij en vol vreugde; ...en de weergoden waren met ons.

In Indonesië en België regende het toen de zusters ons jubileumfeest vierden. Maar de zusters noemden dit ‘hujan berkat’ (overvloedige genade). Al deze antwoorden tonen ons de verschillende vormen van Gods genade zoals de zusters deze, op die dag, hebben beleefd.

Het is duidelijk: *“De Goddelijke Voorzienigheid heeft voor alles gezorgd. (EG 60).* God is dezelfde: in het verleden, heden en in de toekomst. Als ik op ons feest terug kijk, krijg ook ik een warm hart.

Heeft u de balans al opgemaakt? De plus- en de minpunten op een rijtje gezet? Ik bedoel niet zozeer de financiële kant of de positieve/negatieve dingen van ons levensverhaal, maar de balans van ons geestelijk leven na 175 jaar congregatie. Wat is er terecht gekomen van onze dromen en verlangens? Waar heb ik spijt van, waar ben ik juist trots op?

Wij kunnen op meerdere manieren terugkijken. Soms moeten we radicaal iets loslaten en dan niet meer omzien. Er is een goed voorbeeld vanuit de Bijbel. De vrouw van Lot. Zij kon niet loslaten. De engel had gezegd niet om te zien naar wat achter hen lag. Want als je de wereld niet loslaat raak je verlamd, dan verander je in een zoutpilaar en kom je niet vooruit. (Gen. 19, 26) Dat is de ene kant, de tijd achter je los laten. De andere manier/houding is bijvoorbeeld: “Houdt vast wat goed is” (Rom. 12, 9) of “Gedenkt uw leiders die u het eerst het Woord van God verkondigd hebben” (Heb. 13. 7). En wat deed Moeder Elisabeth? Zij verkondigde en vertaalde de Liefde van God in haar werk en haar leven.

Zo hebben we twee voorbeelden. Bij het ene moet je loslaten en niet omzien; bij het ander moet je juist behouden, bewaren, gedenken en in herinnering roepen. Met andere woorden: laat alles achter je wat je verlamt, alles wat de voortgang van onze visie en missie verhindert, wat je niet in beweging zet, alles wat verstart en doodt. Zie dan niet om, wees niet bang en zie vooruit. Maar houd vast wat je kracht en energie geeft, wat hoop en vertrouwen geeft, wat je verrijkt, alles wat meebouwt aan ons leven, aan de gemeenschap en aan de congregatie als geheel. We proberen dus niet zozeer te kijken naar wat

Zr Yulita in gesprek met Zr Vincenza. Heel serieus!

mislukt is. Zo bevrijden wij ons van de verlamme werking in onze levensgeschiedenis. Daarom proberen we te zien naar wat ons kracht geeft. Het jubileummotto "Hoopvol Verder" van de Nederlandse Provincie geeft ons ook kracht en stimuleert ons om vooruit te gaan. Een motto dat kracht geeft en veel betekenis heeft.

Als we nu niet verder kunnen gaan, maken we ons niet bezorgd over morgen, want morgen zien we de situatie weer anders dan nu. Bovendien "de dag van morgen zorgt voor zicht zelf", zegt Jezus. In mijn sabbatsjaar in de Filippijnen heb ik een studiedag over 'mindfulness' gehad. Namelijk een training om in het nu te leven, aandachtig, hier en nu en je niet te verliezen in zorgen voor de dag van morgen of om het verleden. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen leed. Als er reden is om vandaag zonder zorgen te zijn is dat een beetje vreemd, al is het wel realistisch. Zo te zien lijkt het ingewikkeld. Moet ik dan niet bezig zijn voor morgen? Mag ik geen plannen maken? Hoef ik niet na te denken?

Er is nog een voorbeeld: de vijf verstandige meisjes en vijf onverstandige meisjes in het Evangelie. De verstandigen hadden gezorgd voor voldoende olie, zodat ze klaar waren om mee te kunnen naar het feest. Dus moeten wij ook verstandig zijn. Nadenken over de toekomst en zorgen dat alles in orde is. "Maar zoek eerst het Koninkrijk en zijn gerechtigheid dan zal dat alles u erbij gegeven worden" (Mat. 6,33), zegt Jezus. Laten wij bij al onze bezigheden en in alle situaties steeds met ons hart bij de Heer zijn. De Heer blijft trouw tot het einde. Hij is dezelfde, gisteren, vandaag en in de toekomst. Het zit niet in Zijn karakter om op te geven. Dan komen één voor één de herinneringen terug aan wat God in de geschiedenis van onze congregatie heeft gedaan en hoe de God ook mijn leven heeft geleid. De mensen zeggen dat ik trouw ben. ".... *als er sprake is van trouw - het God was die mij niet heeft laten vallen De vanzelfsprekendheden van destijds zijn verdwenen en dat is geen verlies, maar het resultaat van groei en rijping.*" Aldus Zr Immaculée.

Het is goed om daar ook eens bij stil te staan als ik, in dit eerste jaar na het 175-jarig jubileum, de balans opmaak van mijn eigen leven: waar zag ik God aan het werk, wat voor ervaringen en herinneringen heb ik aan Hem? Wat zijn de criteria en waar heb ik gezien dat Hij de God is die altijd trouw blijft? Daar kan ik me aan vasthouden als ik het even niet meer zo scherp zie. Daar kan ik God op aanspreken: Heer, ik ben zo bang, waar bent U? U heeft toen toch ook laten zien dat U de Redder bent van mijn leven? Wilt U zich nog eens aan mij tonen, want juist nu heb ik het zo ontzettend nodig! Zo schreef ook zr Ka-dien uit Vietnam: "Het is belangrijk voor me om in gedachten te houden

dat als ik straks de geloften afleg, ik een verbintenis voor het leven aanga. En als iets me niet duidelijk is dan roep ik Zijn naam 'Zoete Jezus'. Hij is altijd aanwezig in mijn leven."

Vooruitkijken is terugblikken.

Dat is het principe. Gods werk in het verleden biedt een absolute garantie voor de toekomst. Hij is en blijft dezelfde. Daarom durven we zeggen: "Hoopvol Verder", het motto van onze oudere zusters in het Moederhuis. Inspirerende woorden!

Namens de redactie
Zr Yulita Mursamsilah

EEN BOEK BIJ GELEGENHEID VAN ONS KLOOSTERJUBILEUM

Zr Paulie Douven
Maastricht, Nederland

Zr Paulie bewondert de foto's van de kapel en het Moederhuis
in het onlangs gepubliceerde jubileumboek.

Zelf was Elisabeth Gruyters door de jaren heen gegroeid naar een persoonlijke en innige verbondenheid met God. Het kruisbeeld was voor haar een uitdrukking van Gods barmhartige liefde voor ons mensen. Veel later zal zij noteren: *"...als dat heilig vuur der Godelijke liefde in mijn hart begon te werken. Want dan volgt ook eijfer om liefde met wederliefde te beantwoorden"* (EG 95).

Haar hart was geráákt. Dit had haar gevoelig gemaakt voor wat anderen om haar heen ten diepste nodig hadden. Juist hiervoor zocht ze een kloostergemeenschap.

In haar aantekeningen lezen we over haar pogingen om in een klooster te worden opgenomen. Gods plan met Elisabeth bleek toch anders. Het hemels Ja-woord doelde op een nieuwe kloostergemeenschap, die zij moest beginnen.

Maar hoe armzalig was dat begin! De nood rondom was schrijnend, van alles was tekort. We kennen het verhaal van de kou rond april 1837, de te zware 'kosten' voor het kacheltje. Die eerste zusters voelden zich als *"drie vischen buiten het water zonder hulp of stuin..."* (EG54). Door al haar aantekeningen heen proeven we de intense zorg van Elisabeth voor de zieken van Calvarienberg,

haar groot vertrouwen en haar hoop die in God gevestigd is, haar aanhoudende gebeden en de wil om dit *"weerk Gods voord te zetten"* (EG24).

De omstandigheden, zeker in die beginfase, waren moeilijk. En toch zal Elisabeth noteren: *"...vooreerst hebben wij gezorgd voor een zeer gezonde en aandachtige bidplaats, waarin den Zoeten Jezus dag en nacht rust om van ons als liefdezusters er in aanbeden en verheerlijkt te worden"* (EG 58). Apostolische inzet, gemeenschap en gebed kunnen zo elkaar versterken en tot eenheid komen.

Die aandacht voor de plaats waar de goede God bij ons aanwezig wil zijn is altijd gebleven waar we als congregatie ons dienstwerk mogen verrichten. Tot nu toe. *"Een aandachtige bidplaats"* is nu de titel geworden van een boek dat ter gelegenheid van ons 175-jarig jubileum is uitgegeven. Het gaat over onze Bogenkapel, als centrum van ons Moederhuis in Maastricht.

De inhoud van het boek vertelt iets over wat je er ziet, van wie de kunstwerken zijn en uit welke tijd.

Gasten die bij speciale gelegenheden hier binnenkomen zijn altijd verrast en vol bewondering voor de ruimte, de ramen, de altaren, de akoestiek en de sfeer.

Voor ons zelf is het vooral de plaats waar we ons verbonden weten met elkaar in een wereldwijde opdracht, niet alleen met onze zustersgemeenschap, maar met het hele volk Gods onderweg.

We zijn dankbaar voor de zorg van velen die zich inzetten om de sfeer in onze kapel te verhogen en de vieringen op te luisteren. Hierdoor blijft dit terecht een mooie plaats in het midden van ons huis en van ons samenzijn. Mijn vurige wens is het dat deze kapel als *"een aandachtige bidplaats"* voor onze gemeenschap een Bron blijft waar vanuit geestelijke voedingsstromen gaan naar heel de wereld. Ongetwijfeld zal dit boek daaraan bijdragen.

CB JUBILEUMVIERING IN BRAZILIË

Zr Evelyn Aranas
Juazeiro, Brazilië

Zr Evelyn samen met zr Theresiata

Telkens als wij de stichtings-/feestdag van onze congregatie vieren voelt dat voor ons als een zegen. Dit jaar vierden wij ons 175-jarig bestaan als congregatie. Er werden heel wat voorbereidingen getroffen waaronder het uitbrengen van een jubileumlied, noveengebeden, reflecties etc. Dit naast wat de gemeenschappen op locatie zelf al allemaal hadden georganiseerd.

Bij het treffen van al deze voorbereidingen, stonden we stil bij al diegenen die verantwoordelijk waren en nog steeds zijn voor ons bestaan in verschillende delen van de wereld. Het is niet enkel de fysieke aanwezigheid maar veeleer de aanwezigheid van God in de zusters die onze congregatie tot leven hebben gebracht. Doorheen al deze jaren, waarin vreugde en verdriet elkaar afwisselden, pijn werd ondervonden en moeilijkheden en problemen zich aandienend is de congregatie overeind gebleven omdat God zijn wonderen in ieder van ons

verricht. Misschien gaat het er ook niet om hoe groot of klein onze bijdrage aan de congregatie is maar om hoe groot onze harten zijn die wij aan de Heer aanbieden. Ik ben ervan overtuigd dat deze waarachtige Liefde ieder lid van de congregatie ertoe aanzet goede dingen te doen voor haar geliefden. Zo blijft de congregatie haar bijdrage leveren aan het opbouwen van het Rijk Gods. Alle reden dus om verheugd te zijn over ons 175-jarig bestaan.

En ook al zijn we slechts met ons tweeën hier in Juazeiro-Bahia Brazilië, toch probeerden we zoveel mogelijk aan alle activiteiten deel te nemen. Zo deed zr Theresiata mee aan het liederenconcours. Het door haar gecomponeerde lied werd gekozen tot winnend jubileumlied. Ook gebruikten wij alle ons door het Generaal Bestuur toegestuurd artikelen t.b.v. reflectie en recollectie.

Dankviering t.g.v. het 175-jarig jubileum.

We vierden het 175-jarig bestaan al wat eerder. Op 10 april 2012 om precies te zijn. We deden dit samen met Mgr Jose Geraldo da Cruz als hoofdcelebrant en enkele andere priesters: pater Joseph Daniel Potter, pater Paulo, priester van de Santa Teresinha parochie, pater Valmer, priester van de St Alfonso parochie en pater Donesete. Ook enkele religieuze zusters en mensen waarmee wij omgaan woonden de viering bij. Het was de gemeenschap van de Onze Lieve Vrouw van Fatima parochie die ons buitengewoon goed heeft geholpen met het bereiden van alle hapjes (iedere gemeenschap bracht wel iets mee), het voorbereiden van de liturgie en zelfs met poetsen. Met name de jeugd stak de handen uit de mouwen.

Het was echt een prachtige viering. De militaire blaaskapel speelde het jubileumlied dat door een groep kinderen werd meegezongen. Het maakte de viering nog betekenis- en vreugdevoller. De viering vond plaats in de tuin van het zusterhuis. En hoewel eenvoudig, genoten de mensen van de essentie van de viering.

Moge God de harten van de mensen blijven raken zodat zij, op zekere dag, ter meerdere eer en

glorie van God in staat zullen zijn ook hun kinderen met Hem te delen.

En hoewel, zoals eerder gezegd, wij slechts met ons tweeën een gemeenschap vormden werd het vieren van ons 175ste jubileumjaar een onvergetelijke gebeurtenis. De viering was een waardevolle belevenis niet alleen voor de zusters maar ook voor de parochianen en de omstanders. Het was ontroerend om te zien hoe de mensen, de parochianen en de jeugd betrokken waren bij de viering; bij het lange traject aan voorbereidingen, de feestdag zelf en het werk erna. Dankbaar aanvaardden de zusters de goedheid van enkele parochianen die geheel belangeloos alle op deze feestdag te nuttigen etenswaren bereidden en aanboden. Daarnaast waren er ook nog veel andere mensen betrokken bij het organiseren van activiteiten t.g.v. dit feest. Ieder naar eigen kunnen.

We kunnen God niet genoeg danken voor de zegeningen die Hij over ons heeft uitgestort. Onze gemeenschap mag dan klein zijn, we hebben dit jubileum als één grote familie gevierd met parochianen, vrienden en medewerkers, ja zelfs met mensen van het platteland.

LEUT VIERT FEEST ONDER EEN GORDIJN VAN REGEN

Zr Felix Westerwoudt
Maastricht, Nederland

Ondanks het slechte weer ging ook zr Felix (rolstoel) mee in de processie.

De kerkdeuren in Leut stonden al wagenwijd open om ons te verwelkomen. We kwamen met een grote bus vanuit Maastricht en waren vol verwachting. Want ook Leut herdacht het congregatiejubileum. Immers, uit hun midden was onze Stichteres, Elisabeth Gruyters, voortgekomen. De kerk was tot de laatste plaats bezet en zo werden wij opgenomen in deze feestelijke viering. De pastoor van de federatie en de Vicaris van de Bisschop gingen voor. De Bisschop zelf moest helaas bij een ander jubileum aanwezig zijn. Het werd een onvergetelijke

Hoogdagviering. Het zangkoor jubelde en luisterde de viering op. De feestelijke klanken golfdens langs de gelovigen en langs de kerkgewelven. Enkele keren kwamen onze Indonesische medezusters naar voren om een toepasselijk feestlied ten gehore te brengen. Een lied speciaal voor dit feest gemaakt. Tot onze verrassing werd na de Evangelie lezing een groot scherm voor het altaar naar beneden gehaald en kregen wij een interessante power point presentatie te zien uit het leven van Elisabeth Gruyters en haar Stichting.

Ik dacht: De Heer Zij Gebenedijd dat ook hier de rijkdom van Elisabeth Gruyters meer bekendheid krijgt. Je kon een speld horen vallen in de stampvolle kerk een kwartier lang. Een schot in de roos.

Aan het einde van de mis hield onze Generale Overste een hartverwarmde toespraak. Het groot applaus dat haar ten deel viel sprak voor zich. Het was een onvergetelijke feestviering. Vol verwachting klopte ons hart toen de kerkdeuren na de viering weer open gingen. Regen, regen... en nog eens regen...!!

Op het programma stond: "onthulling Elisabeth Gruytersdreef". Dus wij allemaal, natheid trotserend, naar de Dreef. De ceremonie werd kort gehouden. De fanfare speelde en broeder regen tikte de maat op de open paraplu. Het lint doorgeknipt en dan vlug verder door de modder naar de plechtige onthulling van de Gedenksteen. Dit had een ereplaats midden voor het kasteel. Onder onze paraplu was maar een onuitgesproken wens, maak het kort. Het duurde niet meer dan enkele minuten.

Vlugger dan vlug waren wij in de parochiezaal. Wat een contrast met de open regensluizen. buiten. Zoveel blijde ontmoetingen. Er waren zelfs mensen vanuit Brussel gekomen. Het werd een

stralende en gezellige receptie. Met een heerlijk natje en droogje, maar vooral met veel warme en vriendschappelijke begroetingen. Na een heerlijk koud buffet werden wij uitgenodigd in de pastorie. Daar werd warme koffie geschonken. Eigenlijk was alles buiten in de tent berekend. Maar die vervelende regen!!! Er gaan veel sardientjes in een blikje. En zo vonden wij allemaal toch een plekje..... dankzij de beloofde koffie wist iedereen zich met het kleinste plaatsje tevreden te stellen.

Er was zo goed gezorgd door de zusters en de bevolking van Leut. Allerlei attracties binnen en buiten: reuze tombola met prachtige prijzen en men waagde zich zelfs in de tenten waar Indonesische angklung muziek werd gespeeld en liederen werden gezongen. In de kerk waren bovendien lichtbeelden over ons apostolaat overzee te zien. Voor wij het beseften stond de bus alweer klaar om naar Maastricht te gaan.

Wij willen dit verhaal afsluiten met een welgemeende dank aan allen die deze feestdag voor ons bereid hebben. Waarschijnlijk was men Boven de sleutels van de hemelsluizen verloren en kregen wij de douche er gratis bij. Toch, geloof me, was vrijwel iedereen stralend dankbaar en blij...

DE JUBILEUMGEEST

Zr Ammie R. Adoremos
Davao-City, de Filippijnen

De jubileumviering mag dan achter de rug zijn, haar geest leeft voort in onze harten. En wel in de alledaagsheid van het gehoor geven aan uitdagingen die nu eenmaal horen bij de verbintenis die wij als CB religieuzen zijn aangegaan. Wat mij betreft is het dan ook nog niet voorbij. Waarom niet? Omdat ik denk dat de indrukwekkende pracht van zulk een viering simpelweg ook na een jaar nog doorwerkt, omdat het niet gemakkelijk is deze zo geweldige vieringen zomaar los te laten en omdat het nog steeds tijd is om te genieten, te overwegen en de ervaringen en ontmoetingen opnieuw te beleven. Voor mij is ieder dag die ik met kloeke moed, medeleven en het rotsvaste geloof van Moeder Elisabeth tegemoet treed in feite een jubileumdag. De jubileumgeest klinkt nog steeds door in onze pijn en vreugde, in onze heilheid en in ons gewond zijn, in onze vertroosting en verlatenheid, in onze zelfontlediging en opgaan in onszelf. De spirituele gebeurtenis die zich gedurende dit jubileumjaar heeft voltrokken is nog steeds bezig zich te ontvouwen in onze dagelijkse strijd om steevast weer te reageren op vernieuwing, verdieping en het geworteld zijn.

Toen ik het 150-jarig bestaan van de congregatie meemaakte, deed me dat eerlijk gezegd niet zoveel. Per slot van rekening kende ik de congregatie toen nog niet zo goed en ook mijn liefde voor haar was nog niet zo groot. Maar nu, na bijna vijftientig jaar aan ervaring in onze roemrijke congregatie, zou ik Gods trouw en liefde kunnen blijven vieren, in herinnering roepen, danken en overwegen. Het mysterie van Gods onvoorwaardelijke en meedogende liefde blijft zich manifesteren in de harten en het leven van onze congregatie en van onze zusters.

De zegeningen van het jubileum stromen in ons verder om zo vooruitgang en hervorming te bewerkstelligen in de realiteiten van hedendaags religieus leven, in deprimerende situaties, vernietigende ervaringen, verlamdende angsten, onacceptabele kwalen, verschrikkelijke pijnen, in de uitdagingen van het leven in gemeenschap, in ondragelijk lijden en in ons eigen groeiproces op onze reis van geloof en leven.

O God der Jubelfeesten, dank U voor deze tijd van vreugde, van genezing, van vergeving, van vernieuwing, van groei, voor deze tijd van heel zijn, van authentiek zijn als CB religieuzen. Dank U, lieve God, voor de genade van onze roeping en voor het geschenk van onze congregatie. Het is waarlijk Uw genade die constant en overvloedig in ons blijft stromen op onze reis van het samen bouwen aan Gods Koninkrijk, hier en nu. Amen.

Zr Ammie samen met de MEGA groep in de feestviering van ons 175-jarig jubileum. (MEGA: Mother Elisabeth Gruyters' Apostolatie)

GOD ZORGT VOOR ALLES

Zr Yulita Mursamsilah
Maastricht, Nederland

“...waar dit geld vandaan komt, waar het vandaan komt ... ” (EG 60)

Dat is de vraag van moeder Elisabeth nadat zij het huis in 1840 kocht dat 11.000 en 3.000 gulden voor de bijgebouwen kostte. Daarna in het jaar 1844 kocht Moeder Elisabeth een ander huis. Dit huis heeft met het bouwen van de kapel, enz... enz, ruim 50.000 frank gekost. Alles is zo te zeggen betaald 4 augustus 1853. Bij het zien van dit alles voelde Moeder Elisabeth zich persoonlijk heel verrast en zo kwam uit haar mond de bovengenoemde retorische vraag. De vraag die geen antwoord nodig heeft, omdat voor haar het antwoord al duidelijk was: *“Dat alles door de Goddelijke Voorzienigheid wordt gezorgd”*. (EG 60) Deze vraag wordt tot op de dag van vandaag nog steeds gesteld: waar komt al dat geld vandaan waarmee we een goed, sterk en veilig huis konden bouwen, onze zusters goede zorg en welzijn kunnen bieden, en het feest van het 175-jarig jubileum van onze congregatie uitbundig konden vieren? Waar komt het geld vandaan? Het antwoord blijft gelijk zoals 175 jaar geleden: *“De Goddelijke Voorzienigheid zorgt voor alles.”*

De Heer verricht het grote werk en het wonder in alle rust en stilte.

Natuurlijk weten we dat het niet allemaal zo wonderbaarlijk en spectaculair was; dat wat we hebben niet echt uit de hemel is neergedaald maar dat we daar hard voor gewerkt hebben. De Heer verricht het grote werk en het wonder in alle rust en stilte. Ik herinner me nog steeds hoe de Heer brood vermenigvuldigde om 5000 mensen te eten te geven. (Joh. 6. 1-15). Hebben we er ooit bij

stil gestaan dat het kleine kindje dat zeer eenvoudig vijf broodjes en twee gedroogde visjes bracht door God was betrokken bij het verrichten van zijn groot werk?

Bovendien was dit kind naamloos, er werd niet gezegd wat er verder met hem gebeurd is. Ik weet ook niet hoe het kwam dat hij brood bij zich had en de anderen niet. Mogelijk dat zijn ouders hem broodjes gaven omdat ze hem geen zakgeld konden geven om eten mee te kopen. Het brood en de visjes zullen ook zeer klein geweest zijn. Maar toch bracht Andreas juist dit jongetje bij Jezus. Daar stond dat kleine manneke met zijn brood en twee gedroogde visjes in zijn handen voor Jezus. Ik zou er wel een foto van hebben willen maken en het daarna op Facebook hebben willen zetten. Nee, Jezus nam het jongetje zijn broodjes niet af. Het kind gaf ze zelf aan Jezus. Maar... zo weinig voor zoveel mensen? En toch gaf dit jongetje zijn broodjes aan Jezus, in het vertrouwen dat Hij er wel iets mee zou kunnen doen.

“Wie geeft wat hij heeft, is waard dat hij leeft.”

Zonder veel ophef nam Jezus de broden, sprak een dankgebed uit en liet ze in stilte aan de mensen uitdelen.

Voor die verzadiging van allen heeft Jezus echter het wegschenken door de enkeling nodig. Wat is de boodschap van dit verhaal voor ons?

De boodschap voor ons is: **“Wie geeft wat hij heeft, is waard dat hij leeft.”** Ook al is het maar weinig in de ogen van de mensen, in de handen van Jezus is het voldoende om allen te verzadigen.

Om dit wonder te laten gebeuren was het nodig dat dit jongetje zijn broodjes weg gaf. Zonder de hulp van dit kind had het wonder niet kunnen gebeuren. Het is duidelijk dat mensen moeten meebouwen aan Gods plan. God heeft geen andere handen dan de onze. De Goddelijke Voorzienigheid kan alleen gebeuren door ons meewerken met Hem. Die brood- vermenigvuldiging gebeurde niet uit niets, maar vond plaats dankzij het bescheiden delen van wat een kind in zijn rugzak had.

Wat hebben wij in onze handen?

En nu...? Wat hebben wij in onze handen? Wat hebben wij voor talenten? Misschien zal dat niet veel meer zijn dan die vijf broodjes. Denk dan aan dat kleine jongetje en aan de Heer. Misschien is wat wij nog in onze handen hebben niet echt de moeite waard, maar als we het in de handen van de Heer leggen, dan zal het velen gelukkig en blij kunnen maken.

De bovengenoemde vragen die we tot op de dag van vandaag blijven horen: "Waar komt zoveel geld vandaan? Geld waarmee wij een huis kunnen verbouwen. Waar komt zoveel geld vandaan om voor ons allemaal goed te zorgen en waar komt zoveel geld vandaan om hen die onze hulp nodig hebben, dichtbij en veraf, te steunen? We weten dan ook dat onze hulp voor de wereld maar een

druppel is op een gloeiende plaat. Te weinig dat weten we allemaal.

Als wij het weinige dat we hebben in de handen van de Heer willen neerleggen dan kan daaruit een wonderbare vermenigvuldiging ontstaan. Denk eraan, zonder de hulp van dat jongetje had het wonder niet kunnen gebeuren. Hetzelfde gebeurt in onze congregatie. *Zonder dat iemand onze financiële zaken met hart en ziel behartigt zal het wonder van broodvermenigvuldiging in onze congregatie niet kunnen gebeuren.*

De Heer vraagt niet wat wij niet hebben

Moed verloren, al verloren. Dat zou het ergste zijn van alles. Ik heb een zuster gekend die een bril droeg, een kunstgebit had, een gehoorapparaat, nieuwe heupen en gerepareerde knieën, steunkousen, steunzolen en zij liep na meer dan twee of drie operaties met een rollator. Als ik haar vroeg: "Hoe gaat het?" Dan lachte ze als altijd en liet je weten: "Het gaat heel goed". Zij bleef vol goede moed en zei: "Ik kreeg alles nieuw: een nieuwe heup, nieuwe knieën enz... maar het voornaamste is: ik kreeg ook een nieuw hart en een nieuwe geest in mijn binnenste. Geweldig hè! Kijk maar in de Bijbel: "Ik zal u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in u uitstorten....". (zie Ez. 36. 26) God heeft mij dit beloofd en Zijn belofte is vervuld.

Deze zuster gaf mij wat ze had: het goede voorbeeld, inspiratie, een glimlach en geen zelfbeklag.

Dat kleine jongetje deed me ook denken aan enkele zusters; bescheiden, eenvoudig als mens maar GROOT zoals Moeder Elisabeth zelf. U kunt zelf zien wie dit zijn of waren. Maar moeten we als CB-zusters niet allemaal onszelf herkennen in dat jongetje. Zijn wij ook niet zoals hij? Wij hebben niet zoveel in onze handen om daar wonderen mee te verrichten en de gemeente, Kerk of wereld te veranderen. Soms voelen we ons machteloos en daardoor doen we niets. Moeten we niet veeleer vertrouwen dat het weinige dat we hebben zeer waardevol is en heel veel betekent? Kijk maar naar die zuster zij had niets meer behalve dan al die hulpmiddelen om mee verder te leven. Maar ik weet zeker dat zij alles wat zij had in Gods handen heeft gelegd. Daarom

is zij voor mij zo'n goed voorbeeld en geeft zij mij nog steeds inspiratie.

Hoeveel korven brood hebben we nog over?

We hebben ons jubileum net gevierd. Het was geweldig, uitbundig en indrukwekkend. We zijn er trots op dat het feest zo goed mogelijk gevierd kon worden. Op een dag vroeg ik aan de zuster die voor ons brood zorgt. "Zuster hoeveel korven brood hebben we nog over? Twaalf korven of nog veel meer?"

"Nog een heleboel" zei ze. "Maak je geen zorgen over de toekomst! Er is brood genoeg voor een lang leven in onze congregatie." Wow, wat een groot vertrouwen! Ja, we hebben ons 175-jarig bestaan al gevierd en nog nooit heeft God ons verlaten. Nooit! Dus maak je geen zorgen over de toekomst. God zal ook geven wat wij nodig hebben. Vertrouw maar! Leuk hé... en bovendien hebben we nog een appeltje voor de dorst! Wees niet ongerust!

Lees maar wat moeder Elisabeth schreef: "... mijne hoop was in God gevestigd en niemand was bekwaam mij hierin doen te wankelen (EG 55).

LEUT VIERT FEEST!

Daniëlla, zr Mariani, Marie-Jeanne, Andrea, Jan
Leut, België

Onthulling van de straatnaam "Elisabeth Gruyters dreef"

175 jaar Liefdezusters van de Heilige Carolus Borromeus " Jubileren is feest vieren om zoveel wat gedaan werd, in liefde en trouw, zoveel jaren lang..."

Wat vooraf ging

In april 2011 bracht zr Mariani een bezoek aan haar geboorteland Indonesië. Daniëlla en Marie-Jeanne, twee leden van de parochieraad van Leut, gingen mee. Zij waren verrast door de feestelijke herdenking op 29 april van het 174 jaar bestaan van de congregatie en de dankbaarheid ten aanzien van Moeder Elisabeth, de stichteres.

Eenmaal terug in Leut was het duidelijk: we moeten gaan iets doen. Moeder Elisabeth werd immers geboren in Leut, groeide er op en 2012 werd een speciaal jubileumjaar!

Er was een idee en een droom ...

Al snel kwam er een feestcomité van vier vrouwen en één man sterk: Zr Mariani, Daniëlla, Marie-Jeanne, Andrea en Jan. We kwamen een eerste keer samen op 29 september 2011 en legden de grote lijnen van de jubileumdag vast: het plaatsen van een gedenksteen, een receptie, open huis van de zusters, open kerk en als het zou kunnen een straat genoemd naar de stichteres van de congregatie. Dit laatste bleek de grootste uitdaging. Er was wel een stukje dreef dat naar het geboortehuis van Elisabeth Gruyters loopt en nog naamloos was, we waren het vrij vlug eens over de naam, maar de gemeentelijke administratie werkt traag. De officiële aanvraag voor de Elisabeth Gruytersdreef werd ingediend op 18 oktober 2011. En dan maar wachten. Een herinnering sturen en wachten. Eindelijk goed nieuws. De culturele raad geeft een positief

Dit monument is opgericht naar aanleiding van het 175 jarig bestaan van de congregatie.
Leut, 6 mei 2012

advies! Nu moet het nog goedgekeurd worden door het schepencollege en de gemeenteraad. En dan weer wachten en stilaan beginnen te denken dat het niet op tijd gaat lukken. Maar het nodige lobbywerk maakt een dossier persoonlijker en twee weken voor de grote dag worden onder een stralende zon maar liefst drie straatnaambordjes geplaatst! Het naamloze stukje dreef heet nu voor altijd: Elisabeth Gruytersdreef.

Er was niet alleen een droom en het enthousiasme van een feestcomité, er was ook de gulheid van sponsors en de inzet van vele vrijwilligers om van 6 mei een onvergetelijk jubileumfeest te maken.

Jubileumfeest op 6 mei:

De dag begint al vroeg. Om 7.00 uur 's ochtends beginnen we met het smeren en beleggen van de broodjes voor de receptie. 'We' zijn de vrouwen van het feestcomité samen met een aantal zusters van Maastricht die zaterdag al arriveerden om te helpen. Vele handen maken licht werk. We zijn vlugger klaar dan gedacht.

De dankviering met als thema 'hoopvol verder' om 10.00 uur is heel mooi. Pastoor Vandeweyer en Vicaris Jan Boonen gaan voor in de plechtige eucharistieviering. De kerk is feestelijk versierd. Vele parochianen en genodigden brengen samen hulde en dank, het koor zingt een nieuw ingestudeerde mis, er wordt een presentatie over het leven van Elisabeth Gruyters en de oprichting en het werk van de congregatie getoond en de zusters zingen het groot jubileumlied. Wat is er mooier dan engelenstemmen die een jubileumlied zingen? Het was muisstil tijdens het zingen. Een spontaan applaus achteraf drukt de appreciatie uit.

Na de mis gaan we in stoet naar het geboortehuis van Elisabeth Gruyters voor de inhuldiging van de nieuwe straat en de onthulling van de gedenksteen. Er is maar één probleem. De regen als ongenode gast houdt ons de hele dag gezelschap. De fanfare die het zonder paraplu's moet doen wordt kletsnat, de ballonnen die door Jong Leut met veel zorg zijn opgeblazen en de hele dreef feestelijk moeten versieren, liggen op de grond. Maar dapper gaan we door, langs de Elisabeth Gruytersdreef, naar het kasteelplein voor de onthulling van de gedenksteen.

Elisabeth Gruyters, geboren in het rentmeestershuis van Kasteel Vilain XIII, heeft haar jeugd en vele jaren van haar leven in Leut doorgebracht. Opgroeiend in roerige tijden (Bokkenrijders, priesterjacht, Napoleon) zag Elisabeth hoe de toenmalige kasteeldame Mewen-Felz in de onderaardse gangen van dit kasteel een toevluchtsoord bood aan wie moest vluchten voor geweld.

Elisabeth ging in 1821 in dienst bij Baron de Roos in Maastricht en na de dood van de barones in 1837 stichtte ze er samen met Deken van Baer de

“Congregatie van Liefdezusters van de Heilige Carolus Borromeus”, in Maastricht en omstreken beter bekend als “de Zusters Onder de Bogen”. Haar levenswandel inspireerde talrijke vrouwen die zich evenals zij geroepen voelden “God oprecht te dienen” en met grote liefde te zorgen voor ontelbare armen, zieken en noodlijdenden. Tot op heden werken de zusters van de congregatie van Moeder Elisabeth in verschillende landen als Amerika, België, Brazilië, Denemarken, Filippijnen, Indonesië, Kenia, Nederland, Noorwegen, Tanzania, Timor Leste en Vietnam. Gedurende vele jaren bewoonde een achttal zusters het geboortehuis van Elisabeth. Ze waren werkzaam in de parochie, ziekenhuis (Vilain XIII) en jeugdzorg. Momenteel wonen de zusters in de pastorie van Leut en stellen zich ten dienste van de parochie en samenleving.

Nat en verkleumd komen we aan in de parochiezaal. Eindelijk droog! De receptie is supergezellig. Lachende en babbelende mensen overal, een hapje en een drankje en als afsluiter voor iedereen een kleine attentie van de zusters.

Het namiddagprogramma met open huis en tuin, de ‘altijd prijs’ tombola en open kerk, speelt zich, gezien de regen die onze gast blijft, voornamelijk binnen af. Jong Leut trotseert het weer, doet een speurtocht met weetjes rond Elisabeth Gruyters en stuurt ballonnen de lucht in met de boodschap: ‘Als God tot het hart spreekt, wordt liefde zichtbaar’!

Dank je wel feest voor de helpers op 24 juni. We zagen het al helemaal al voor ons: samen naar de mis, dan een zalige zondagnamiddag in de tuin van de zusters, zon, fijn gezelschap, lekkere barbecue...

Het werd een koude grijze dag buiten en ook de regen was er weer! De warmte kwam van binnen. Het was fijn samen te danken en terug te kijken op een geslaagde jubileumviering.

Als mensen een gemeenschappelijk doel hebben en ieder met respect voor de ander, zijn eigen talenten inzet wordt samenwerken een deugddoend iets en worden dromen werkelijkheid. Vanuit deze ervaring gaan we ‘hoopvol verder’....

LEUT MAG TROTS ZIJN...

Zr Rosaria Nur Hardiningsih
Maastricht, Nederland

Zr Rosaria bij het nieuwe straatnaambord

Laat ik beginnen met de goede Heer te loven voor de wondere werken die Hij aan onze congregatie heeft gedaan. Vandaag vieren we de 175ste verjaardag van de congregatie hier in Leut, in de geboorteplaats van Moeder Elisabeth. Bovendien willen wij ook hier, zeker in deze kerk, God danken omdat dit de plaats van gebed was die haar zo na aan het hart lag.

Beste broeders en zusters, reflecterend over Leut, moest ik ineens aan Nazareth denken, het dorp waar Jezus opgroeide. Wellicht kunt u zich nog herinneren dat de mensen er geringschattend praatten over Jezus en zijn dorp. Ze vroegen zich af: "kan Nazareth eigenlijk wel iets goeds voortbrengen?". Dat zou je je zomaar ook bij Leut kunnen afvragen: "kan Leut eigenlijk wel iets goeds voortbrengen?" Leut, zo klein als het is, mag heel trots zijn op het feit dat het door God is

uitgekozen om er Zijn goede zaad te zaaien in het hart van het jonge meisje Elisabeth. En zie, het zaad is in vruchtbare aarde gevallen, heeft zich honderdvoudig vermenigvuldigd en blijft tot op de dag van vandaag groeien en vruchten voortbrengen in de congregatie. Leut mag trots zijn omdat het niet alleen de bron van iets goeds is, maar omdat God juist vanuit deze plaats iets unieks heeft gedaan. Een vrouw van hier heeft een congregatie gesticht in Maastricht.

Gaarne wil ik ook met enkele woorden uitdrukking geven aan het gevoel van dankbaarheid dat in ons leeft. De congregatie heeft de mijlpaal van haar 175ste jubileumjaar gehaald omdat zij zich door God gezegend weet. Dat zou nooit mogelijk zijn geweest zonder de hulp van U allen en al diegenen die ons voortdurend bijstaan. Uw betrokkenheid betekent veel voor ons.

Onze dank gaat ook uit naar de Eerwaarde Vicaris Jan Boonen en pastoor Gerard Vandeweyer die hier, in deze kerk, de plechtige Eucharistieviering hebben geleid.

Dank aan het comité dat zo hard gewerkt heeft om dit jubileum op feestelijke wijze te kunnen vieren. Voor al uw inspanningen om de naam van Moeder Elisabeth, onze Stichter, te eren door een straat in uw dorp naar haar te vernoemen. Vanzelfsprekend gaat onze dankbaarheid daarbij uit naar de gemeente van Maasmechelen die hiervoor toestemming heeft verleend. Hoe eervol klinkt het niet: "Elisabeth Gruytersdreef".

Dankbaarheid zijn we ook verschuldigd aan de eigenaar van het kasteel die zo ruimhartig en welwillend was om een gedenksteen ter nagedachtenis aan Moeder Elisabeth in de kasteeltuin te plaatsen. Voor de congregatie is dit een heilige plaats. Het was immers in dit kasteel dat Elisabeth Gruyters kennis nam van Gods liefde en deze ook ervoer. En dus kan men stellen dat zij hier gevormd is.

Een woord van dank willen we ook richten aan het koor en de organist die zo bijzonder mooi hebben gezongen en gespeeld. Uw prachtige stemmen hebben de Eucharistieviering, zonder enige twijfel tot een sereen feest gemaakt. Ik ben er dan ook

van overtuigd dat de engelen in de hemel met grote vreugde naar uw gezang hebben geluisterd, sterker nog met u mee hebben gezongen. Het zangkoor bestaat dit jaar 40 jaar en daarom een welgemeend PROFICIAT en applaus voor hen.

Onze dank gaat ook uit naar Jong Leut en al diegenen die zowel voor als achter de schermen hebben meegewerkt om van deze dag een heel bijzondere te maken.

Het is onmogelijk om de namen te noemen van alle mensen die betrokken zijn geweest bij de voorbereidingen dan wel de uitvoering van deze viering. En ook al heb ik u misschien niet bij naam genoemd, dank u heel hartelijk voor uw deelname.

Maar zoals aan alles komt ook aan dit jubileumfeest een eind. We zullen de herinnering meedragen in ons hart als wij de blijde boodschap van het evangelie blijven verkondigen en Gods wil blijven doen in ons dagelijks leven. *WANT ALS GOD AAN 'T HART SPREEKT DAN ZWIJGT DE LIEFDE NIET.* Daarom gaan we hier in Leut en in ons Moederhuis in Maastricht, 'HOOPVOL VERDER' vanuit de gedachte van Moeder Elisabeth: "Het zal wel gelukken".

Heel, heel hartelijk dank.

Het feestcomité is trots op het resultaat van hun inspanningen.

ZESTIG JAAR LATER

Zr Immaculée Hylkema
Maastricht, Nederland

Zr Immaculée bij de feestviering van ons 175-jarig jubileum

Over enkele dagen is het precies zestig jaar geleden dat ik mijn professie deed. Onze traditie wil dat dit feestelijk gevierd wordt. Nu het mijzelf betreft komen vragen naar boven als: wat vier ik dan? En: heb ik daar reden toe? Natuurlijk sluit ik me aan bij deze kloosterlijke gewoonte en ga ik samen met mijn clubgenoten een feestelijke dag tegemoet. Maar toch ... Als medezusters mij feliciteren, wat bedoelen ze dan te zeggen?

Vaak komt bij zo'n gelegenheid een woord als 'trouw' tevoorschijn. Trouw aan je roeping, trouw aan je eens gegeven woord, trouw aan God zelfs. Maar ik weet té goed dat - als er sprake is van trouw - het God was die mij niet heeft laten vallen. God? ...

De God van mijn jeugd is er niet meer. Anders gezegd: het beeld van God dat ik in mijn jonge jaren had is er niet meer. Toch was het omwille van die God dat ik naar het klooster ging en ervoor

koos beschikbaar te zijn voor anderen. Dat de plek wáár dit zou gebeuren door de overste werd aangewezen was vanzelfsprekend.

De noviciaatsjaren verliepen in een soort roes van godsvrucht, van devotie, van onderdanigheid. Van saamhorigheid ook. De professie was als een bevestiging van wat we onze 'roeping' noemden. Zo beleefde ik het ook. Ik was God toegewijd, met hart en ziel. Soms verlang ik terug naar mijn enthousiasme en gevoelens van religiositeit in mijn jonge kloosterjaren. Maar ik weet intussen dat dát niet het echte leven was. Dat heb ik in de achterliggende zestig jaren welgeleerd. Ik heb een ontwikkeling doorgemaakt in geloven en beleven. De vanzelfsprekendheden van destijds zijn verdwenen en dat is geen verlies, maar het resultaat van groei en rijping.

Voor de God van 'mijn oude dag' kan ik moeilijk een beeld vinden. Dat is ook niet nodig. Elke poging om hem of haar te benoemen schiet immers te

kort. Ik heb dan ook steeds minder woorden nodig om me te richten tot wat me te boven gaat. Om te bidden... Natuurlijk lees ik graag over de inzichten en beleving van anderen. Ze helpen me mijn eigen beleving te toetsen en te verdiepen. Maar het mooiste meditatieboek vind ik buiten, in de vrije natuur. Wat zou beter kunnen helpen boven me zelf uit te stijgen dan prachtige wolkenluchten, zon of maan, ontluikend groen en volop bloei. Ik heb ontdekt dat ik een deeltje ben van het heelal.

Mijn beleving spoort niet altijd met die van medezusters. We mogen dan wel dezelfde richting hebben gekozen, de weg er naartoe, de innerlijke weg, blijkt vaak te verschillen. Dat brengt me toch weer terug bij het woord 'trouw'. Is trouw aan mijzelf, aan wie ik bedoeld ben te zijn, niet mijn

eerste opdracht? Dat ik door een wirwar van gebruiken en voorschriften heen, van veranderde inzichten en praktijken, van teleurstellingen ook, heb geprobeerd trouw te zijn aan mijzelf, zestig jaren lang, kan toch waard zijn gevierd te worden. Samen met mijn clubgenoten die de weg op hun eigen manier hebben afgelegd.

Met het beeld dat zr Carolina van Vliet bijna tien jaar geleden maakte wilde zij laten zien hoe in Nederland het aantal zusters geleidelijk afneemt. Ik maakte er het gedicht bij. Oorspronkelijk was er nog een vierde couplet. Daarin probeerde ik te verwoorden dat eenzaamheid de prijs is die betaald moet worden als je ervoor kiest trouw te zijn aan jezelf:

We vonden steun wel bij elkander
 eenzelfde doel hield ons bijeen.
 Maar ik leerde in de loop der jaren:
 ten diepste ga je toch alleen.

Het beeld geboetseerd door zr Carolina symboliseert de situatie in de Nederlandse Provincie en het afnemend aantal leden.

Ik was verheugd toen men mij zeide:
 "Wij trekken op naar 's Herens huis!"
 (psalm 122)

De richting was ons ingeschapen,
 we gingen in een lange stoet.
 Met velen vóór ons voelde 't veilig,
 't gaf zekerheid: we zaten goed...

Maar nu ons aantal snel vermindert
 en jeugd kiest voor 't oude spoor,
 wil 'k liever achter mij niet kijken.
 Gaat wat ik nastreefde teloor?

Mijn plek blijft in de achterhoede,
 want niemand, niemand sluit zich aan.

Ik zou van creatieve durvers
 een duwtje willen bij het gaan.

(15 maart 2003, zr Immaculée)

DE SCHOONHEID VAN GODS LIEFDE

Zr M. Ph.

In stilte verkerend met mijn God, zorgde een dag van recollectie ervoor dat ik me bewuster werd van mijn ervaringen. I had al van alles meegemaakt in de parochie en nu weer in het IHA. Dit alles beschouwde ik als zegeningen van god aan mij gegeven. Mijn ervaringen heb ik gecombineerd met het reflectiemateriaal voor het jubileumjaar en dat maakte dat ik me gelukkig voelde in de tijd die ik met God doorbracht in gebed.

De zinnen van het ons aangeboden reflectiemateriaal die mij het diepst geraakt hebben zijn: in het proberen om te gaan met onze beperkingen, kunnen wij anderen onze liefde tot god tonen. Mooie woorden spreken is niet nodig. Dit zijn zinnen waar ik iets mee kan, niet omdat ik niet taalvaardig zou zijn; maar veeleer omdat het de realiteit is. In mijn ervaringen met de armen, de rijken en zelfs de moslims, heb ik gemerkt dat zij lang niet allemaal Engels of Bisaya kunnen spreken. Telkens als ik bij hen ben vraag ik me af hoe ik met hen moet communiceren en me bij hen op mijn gemak moet voelen. En wanneer ik iets tegen hen wil zeggen probeer ik mooie woorden te bedenken maar voel me daar lang niet altijd gemakkelijk bij.

Op zekere dag gingen zr Agnes, Ka-dien en ik naar de moslim wijk om daar op bezoek te gaan. Het was een mooie plaats. Van zr Agnes hoorde ik dat zij hier vroeger apostolaatswerk heeft gedaan. Ze vertelde ons over het leven van de mensen hier en hoe het er vroeger was. Aanvankelijk was ik bang omdat ik enkel bij het horen van het woord moslim al aan gevaar denk. Maar mijn angst

verdween ogenblikkelijk toen Norsida ons mee nam naar haar huis. We kwamen langs veel bamboe huizen en ik kon me nauwelijks voorstellen dat mensen zó moeten leven. Ze mogen dan ontzettend arm zijn en eigenlijk gebrek hebben aan alles, al snel merkte ik hoe enorm rijk van hart ze zijn. De mensen kenden zr Agnes al maar voor Ka-dien en mij was het onze eerste ontmoeting met hen. En ondanks dat zij ons nog nooit gezien hadden werden wij met een lach verwelkomd en begroet. In een van de huizen waren ze juist feest aan het vieren vanwege het afstuderen van een van hun kinderen. We werden uitgenodigd om wat mee te drinken en enkele burens kwamen langs om ook kennis met ons te maken.

De meesten van hen spreken geen Engels maar Tagalog waardoor Ka-dien en ik niet met hen konden praten. Zuster Agnes moest alles voor ons vertalen. Met mijn eenvoudige Engels, een glimlach en wat gebaren lukte het me toch om met ze te communiceren. En dat gaf me een blij gevoel. Verheugd keek ik hen aan.

Uitgaande van deze ervaring begrijp ik hoe waar de zinnen zijn die mij zo diep hebben geraakt. Wij kunnen anderen onze liefde tot god tonen. Mooie woorden spreken is niet nodig. Zo was het maar net. Ik hoefde niet naar mooie woorden te zoeken om met hen te kunnen praten maar voelde Gods Liefde in hun respect voor ons. Bij hen zijn voelde goed. Ironisch genoeg schrikt het gebruik van mooie, dure woorden mensen vaak af en durven ze niet met je te praten. Net zoals die ene vrouw die ik in deze wijk ontmoette. In eenvoudig

Engels probeerde ik iets tegen haar te vertellen, maar ze antwoordde niet. Van z'r Agnes begreep ik dat ze bang was om iets in het Engels tegen me te zeggen. Het speet mij geweldig omdat ik niet wil dat mensen bang voor me zijn of me niet durven te benaderen telkens als ik me onder hen begeef. En zelfs als ik niet begreep wat ze zeiden probeerde ik toch mijn uiterste best te doen om met hen in contact te komen en hen het gevoel te geven dat ik echt bij hen wilde zijn om de liefde van God die ik in mij voel met hen te delen. Mijn hart gaat naar hen uit.

Mooie woorden spreken is niet nodig maar we kunnen anderen de liefde tot God tonen. Inderdaad! Er zijn vele manieren om anderen Gods Liefde te tonen. Belangrijkste vraag is hoe? Voor mij geldt dat ik gewoon doe wat ik kan voor hen. De realiteit is dat niet iedereen Gods Liefde kan voelen middels eenvoudige woorden of daden. Ik heb zelfs enkele mensen ontmoet die geen belangstelling hadden om met me te praten

vanwege de taal. Dat maakte me verdrietig. Ik weet dat mijn Engels niet zo geweldig is waardoor het steeds moeilijker voor me wordt om open te staan voor eenvoudige mensen. Ja, ik deed mijn best om naar mooie woorden te zoeken maar dat maakte hen en mij ongelukkig. Hopelijk openen situaties als deze voor mij nieuwe horizonten in de zingeving naar nieuwe inzichten in mezelf en een nieuwe invulling van mijn CB zijn.

Vandaag had ik tijd om over dat gevoel met mijn God in dialoog te gaan. Ik hoop dat de schoonheid van Gods Liefde mij zal blijven vergezellen op mijn reis zodat ik door de mensen om me heen, Zijn Liefde nog scherper kan voelen. En wat er ook gebeuren mag, nooit mag ik mijn zelfrespect verliezen. God houdt van mij en blijft bij me in alle levensomstandigheden. Dank U wel God voor alles dat ik door mijn medezusters heb mogen ontvangen. Dank dat U mij telkens weer in de juiste richting wilt leiden.

MIJN MIJMERINGEN

Zr Karita Suharti
Leut, België

Van links naar rechts
zr Karita, zr Rosaria en zr Felix

Wat een prachtige dag. Onder de strak blauwe lucht in de schaduw van de bomen zat ik te mijmeren over ons jubileumfeest op 6 mei jl. Hoe groot het contrast! Die ochtend was de lucht grijs en grauw en het regende zachtjes. Goed voor het graszaad dat net was gezaaid rond de kerk. Maar voor het feest?

Om 7.00u in de ochtend begonnen ze al met het smeren van broodjes die later die dag gepresenteerd zouden worden aan de gasten. Alle andere voorbereidingen waren al getroffen. Alles onder controle! Het feestcomité en ook de vele vrijwilligers waren voortdurend in de weer. Ieder op zijn/haar manier en naar eigen kunnen. In de gemeenschap verliep de samenwerking elke avond relaxed. Iedereen deed wel iets.

Ondanks de slechte weersvoorspellingen werkten de vrijwilligers en de zusters aan een stuk door.

De onderliggende kracht was het gebed, "Moge de dag van het feest een dag worden van EENHEID, SAAMHORIGHEID EN SOLIDARITEIT". De grote zaal voor de 'altijd prijs' tombola was mooi ingericht en ook de andere zaaltjes waren gereed om de gasten te ontvangen. Hier konden ze limonade, koffie of thee drinken en intussen door enkele fotoalbums bladeren over ons werk hier in België. Buiten stonden verschillende tenten, tafels en stoelen voor het TUINFEEST. In de kerk was er mooi gesierd. Hoeveel paar handen hebben hier wel niet aan meegewerkt? Ontelbaar veel! Dit alles creëert een gevoel van saamhorigheid en solidariteit. Zelfs de jongeren (Jong Leut) hadden hun eigen programma om deze feestdag nog stemmiger te maken. Ze hadden de straten versierd, deden een quiz en lieten ballonnen op met een boodschap. Natuurlijk was er ook een kraam uit Nederland met Oosterse hapjes.

Alles was tot in de puntjes voorbereid. Maar die grijze lucht, daar hadden we geen zeggenschap over. De zon liet ons flink in de steek. De plechtige Eucharistieviering was mooi, feestelijk, ingetogen en het koor zong zo intens dat het was alsof engelen hun stem liet horen. De volle kerk met al die jongeren... het gaf een speciaal gevoel van vreugde. De mensen die van ver waren gekomen, helemaal vanuit Brussel zelfs, waren talrijk. Oh wat een zalig gevoel. Eenmaal weer buiten vertrokken we, begeleid door de fanfare, in een stoet en onder de paraplu naar de dreef die de

naam van Moeder Elisabeth zou krijgen. Niets kon ons tegenhouden. Iedereen wilde de inhuldiging van de nieuwe naam en de onthulling van de gedenksteen voor onze Stichteres mee maken. Nadien gingen we naar de parochiezaal voor de receptie, om het weer lekker warm te krijgen en voor gezellige ontmoetingen. Even waren we het natte en grijze weer buiten vergeten. De gezichten van de aanwezigen straalden van vreugde. Het was enorm gezellig. In de namiddag was er een tuinfeest en open huis in de pastorie en de kerk.

De tombola was uitverkocht. Buiten was het nog steeds nat en koud. Dus zat het huis bomvol.

In de kerk kreeg men uitleg van dhr Willy Willen en er werd tevens een power point presentatie getoond over de vakantie naar Indonesië van Marie-Jean B., Daniella en zr Mariani. In de tuin werd angklung muziek gespeeld door de aanwezigen onder leiding van zr Mariani. Iedereen mocht proberen de angklung te schudden. Hoe moedig waren ook al die vrijwilligers die de aanwezigen voorzagen van koffie of andere dranken en eigen gebakken stukken taart. De stille werkers deden de afwas! Ook dat hoort nu eenmaal bij feestvieren.

Al met al was het feest, ondanks de regen, zeer geslaagd. We zijn dankbaar dat we dit alles mee mochten maken. Dankbaar voor de vrijwilligers die met grote toewijding dit feest mee hebben helpen realiseren. Moge hun inzet, gezegend zijn!!!

IEDERE DAG DAT IK LEEF, ZIE IK, ERVAAR IK

Zr M. Kd.

*“Iedere dag dat ik leef, zie ik, ervaar ik
hoe groot de wereld is, die God voor mij gemaakt heeft..
De telkens weer veranderende zeeën en luchten,
de vogels en alle vlinders,
de regenboog hoog boven de bomen.
En dan te bedenken dat God mij dit alles geeft!
De wereld is vol van alles
en iedere dag dat ik leef, ervaar ik
weer andere schoonheid.
Want, God, dat is voor mij heel duidelijk ,
heeft Zichzelf overtroffen voor u en mij!”*

God schenkt mij ontelbare zegeningen en de genade om me gezond en wel te weten. In een heel speciaal plekje van Zijn hart herbergt Hij mij en omhult mij met Zijn liefde. Vanuit die ervaring is het voor mij voldoende te zeggen dat God zielsveel van mij houdt! Met de steun van mijn familie wil ik graag mijn dank uitspreken jegens de congregatie en de lokale gemeenschap waarbinnen ik verder invulling mag geven aan mijn leven als CB religieuze. Het is voor mij een zegen om mijn deel te kunnen bijdragen aan de congregatie. De viering van ons 175ste jubileumjaar geeft mij enorm veel inspiratie en groei. Ik ben ervan overtuigd dat mijn verblijf hier mij de kracht en moed geeft om de uitdagingen van de wereld onder ogen te zien.

In de geest van Moeder Elisabeth getuig ik van de schoonheid, liefde en rijkdom van ons religieus leven. Het is belangrijk voor me, om in gedachten te houden dat als ik straks de geloften afleg, ik een verbintenis voor het leven aanga. En als iets me niet duidelijk is dan roep ik Zijn naam, “Zoete

Jezus”. Hij is altijd aanwezig in mijn leven. Aldus is religieus leven een manier om mijn totale toewijding aan God nog intenser te ervaren. God is degene die mij het leven heeft gegeven; Hij is het ook die dat leven voedt zodat ik in opperste gelukzaligheid kan leven. Roeping is een genade van God. God roept mij volmondig voor een verbintenis met Hem, om te delen in de werken en zending van de Kerk van vandaag. Dit is het recht en de verantwoordelijkheid van hen die geroepen zijn. Het is een genade in de voetstappen van onze Heer Jezus Christus te mogen volgen. De weg mag soms moeilijk zijn en pijnlijk lijken maar wie hem aflegt mag zich verzekerd weten van de aanwezigheid van Christus die hem/haar uitnodigt en vergezelt.

Het vieren van ons jubileumjaar is geen uitnodiging om uitbundig feest te gaan vieren maar een oproep aan ons om gehoor te geven aan de noden van onze tijd, een uitdaging om in ons diepste zelf af te dalen. Om terug te kijken op de achterliggende 175 jaar is een lang proces. Om dit te kunnen doen

zou ik u willen uitnodigen om samen met mij te reflecteren over de ervaringen van onze stichteres, in de hoop zo de intensiteit van haar relatie met God en haar edelmoedigheid om aan anderen de helpende hand te reiken, te ontdekken. Zoals we allemaal weten ging haar levensweg niet over rozen. Sterker nog: vele jaren lang stortte zij tranen alvorens haar droom te kunnen verwezenlijken. Zij stond altijd in verbinding met God, zodanig dat zij begreep hoezeer Jezus moest lijden om de mensheid te redden. Moeder Elisabeth is het voorbeeld bij uitstek van iemand die trouw haar hele leven in dienst van het Koninkrijk Gods en Zijn volk heeft gesteld.

Wat ik het meest betekenisvol vond is het diep doorleefde gebedsleven van Moeder Elisabeth. In diepe, welhaast mystieke contemplatie aan het kruis zag zij in dat kruis niet slechts het lijden van Jezus van Nazareth maar het mededogen van God. Met God als middelpunt van haar leven was Moeder Elisabeth getransformeerd tot een moedige vrouw die trouw bleef tot het einde toe. Moge haar geest in ons, haar dochters, levend blijven en ons inspireren om standvastig te blijven in ons geloof.

Mijn eigen ervaringen overwegend, kwam ik tot de slotsom dat er in het verleden veel gebeurd is en dat ik geleerd heb dit te accepteren. Op deze eenvoudige manier ervaar ik vrede en geluk. Ik geloof dat God die mij heeft uitgekozen, mij heeft gered en tot de Zijne heeft gemaakt, zichzelf ook aan mij aanreikt om mijn levensgezel te zijn. Nu wij ons jubileum vieren is het belangrijk voor mij om Gods werk in en door mij voor te zetten... in de eerste plaats door op Zijn liefde te reageren met mezelf aan Hem te schenken en ten tweede te wensen om Hem nog meer tot de Mijne te maken, Hem toegewijd te zijn en Hem te laten beschikken over mijn leven volgens Zijn wil. Het jubileumjaar is voor mij dan ook een tijd om solidariteit op te bouwen met anderen inclusief diegenen die aan mijn zorgen zijn toevertrouwd. Dus bid ik dat ik altijd standvastig zal blijven in mijn geloof en mijn ogen op de Heer gericht zal houden - *nederig, mooi en aantrekkelijk* - en op Zijn uitnodiging om Hem, in het dragen van mijn kruis, het liefhebben van en mezelf opofferen voor anderen, met name diegenen die in nood verkeren, acht mag slaan. Dat ik volhoudend mag zijn in het gebed en Gods wil boven alles mag stellen.

The Work of Christmas begins

“When the song of the angels is stilled,
when the star in the sky is gone,
when the kings and princes are home,
when the shepherds are back with the flocks,
then the work of Christmas begins:
to find the lost,
to heal those broken in spirit,
to feed the hungry,
to release the oppressed,
to rebuild the nations,
to bring peace among all peoples,
to make a little music with the heart...
And to radiate the Light of Christ,
every day, in every way, in all that we do and in all that we say.
Then the work of Christmas begins.

(Howard Thurman)

Faith makes all things possible,
Hope makes all things work,
Love makes all things beautiful.
May you have all the three for this Christmas!

Merry Christmas and a Happy New Year!

Colofon

CB Inter In
Nummer 63, December 2012
CB Inter In verschijnt drie keer
per jaar in drie talen.

Redactie
Zr Yulita
Zr Jane Ann

Vertalingen
Secretariaat generaal

Omslag & Vormgeving
Zr Dwina en team

Postadres
Postbus 206, 6200 AE Maastricht

E-mail
cbinterin@gmail.com

Generalate CB Sisters
St. Servaasklooster 14,
6211 TE Maastricht, the Netherlands
www.cbsister.org